

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.580 van 13 november 1997
in de zaak A. 74.815/IX-431.**

In zake : Willy AMELINCKX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6/8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landsverdediging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 28 juni
1997 namens Willy AMELINCKX werd ingediend door zijn
raadsman M. FORGES, advocaat te Brussel, om de schorsing
te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"de weigering van de aanvraag tot vrijwillig
ontslag, aangeboden op 22 januari 1997 met ingang op
22 januari 1997";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. VLASSEN BROUCK die, loco Advocaat M. FORGES verschijnt voor verzoeker, en van Luitenant-kolonel J. GOVAERT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 26 december 1987 wordt verzoeker benoemd in de graad van geneesheer-onderluitenant met een anciënniteit ingaand op 26 oktober 1983 en opgenomen in het kader der beroepsofficieren. Op 26 december 1987 wordt verzoeker benoemd in de graad van geneesheer-luitenant.

1.2. Met een brief van 1 februari 1989 verleent geneesheer-generaal-majoor VIAENE, stafchef van de Medische Dienst, aan verzoeker de toelating om een bijkomende opleiding in de anesthesiologie te volgen. De duur van de opleiding is bepaald op vijf jaar vanaf 1 september 1989.

1.3. Op 12 mei 1992 vraagt verzoeker de toelating om gedurende één jaar een vervolmakingsstage te mogen doorlopen in een groot buitenlands traumacentrum in Zuid-Afrika. Op 18 mei 1992 verleent de Stafchef van de Medische Dienst de gevraagde toelating.

1.4. Op 11 juli 1994 dient verzoeker zijn kandidatuur in voor deelname aan de cursussen en proeven voor de vorming tot hoofdofficier.

1.5. Op 29 december 1994 vraagt verzoeker een bijzondere afwijking van het verbod tot cumulatie van ambten en betrekkingen gedurende 2,5 dagen per week voor prestaties in een stedelijk ziekenhuis. Op 22 februari 1995 beslist de Minister van Landsverdediging dat het verzoeker toegelaten is nà en uitzonderlijke gedurende de normale diensturen, voor zover de militaire verplichtingen en opdrachten primeren, het bijberoep van anesthesist uit te oefenen.

Eveneens op 29 december 1994 vraagt verzoeker uitstel voor het volgen van de cursussen kandidaat-majoor. Op 20 januari 1995 wordt hem dit toegestaan.

1.6. Op 5 februari 1996 verzaakt verzoeker aan de bevordering tot hoofdofficier. Hij verklaart dat zijn beslissing onvoorwaardelijk, definitief en onherroepelijk is.

1.7. Op 5 februari 1996 vraagt verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor de duur van één jaar met ingang van 1 april 1996.

1.8. Op 12 februari 1996 verleent geneesheer-kolonel BELLENS, directeur van het Militair Hospitaal Koningin Astrid, een ongunstig advies bij de aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing.

1.9. Op 4 maart 1996 adviseert kolonel VANDEPITTE, verantwoordelijke voor het personeel van de Staf van de Medische Dienst, ongunstig met betrekking tot de aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing. Hij motiveert dit advies als volgt :

- "1. Na 12,5 studie jaren gevolgd te hebben ten laste van het Departement, heeft belanghebbende zijn rendementsperiode nog niet volbracht.
2. De terugbetaling van de studiekosten is nog niet mogelijk.
3. Grote nood aan anesthesiologen in de toekomstige structuren van de MD".

1.10. Op 1 april 1996 weigert de Minister van Landsverdediging de aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing van verzoeker met de motivering : "Voldoet niet aan de rendementsvoorwaarden".

1.11. Op 22 april 1996 dient verzoeker een aanvraag tot definitieve ambtsontheffing met ingang van 1 juli 1996 in. Hij motiveert zijn ontslagaanvraag als volgt :

- "1. Gezien de weigering van mijn aanvraag voor tijdelijke ambtsontheffing, dien ik mijn ontslag in met ingang op 1 juli 1996, of vroeger indien aministratief haalbaar.
2. De motivering is dezelfde als voor mijn TAPA aanvraag, waarvan afschrift in bijlage.
3. Mij realizerend dat ik niet voldoe aan de vooropgestelde rendementsperiode, ben ik bereid een billijke vergoeding te betalen".

Eveneens op 22 april 1996 verleent geneesheer-kolonel BELLENS ongunstig advies met betrekking tot de ontslagaanvraag. Hij motiveert dit advies als volgt : "Betrokkene beantwoordt nog niet aan de rendementsperiode".

Op 24 april 1996 adviseert kolonel VANDEPITTE van de Staf van de Medische Dienst ongunstig met betrekking tot de aanvraag tot definitieve ambtsontheffing.

1.12. Op 1 juli 1996 weigert de Minister van Landsverdediging de aanvraag tot definitieve amtsontheffing van verzoeker met de motivering : "Voldoet niet aan de vereiste rendementsvoorwaarden".

1.13. Op 16 september 1996 dient verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring in met betrekking tot de beslissing van de Minister van Landsverdediging van 1 juli 1996 waarbij het door verzoeker aangeboden ontslag uit het kader van de beroepsofficieren wordt geweigerd (zaak A. 71.016/X-6918).

1.14. Op 22 januari 1997 dient verzoeker een aanvraag tot definitieve amtsontheffing met ingang van 1 mei 1997 in. Hij motiveert zijn ontslagaanvraag als volgt :

- "1. Gezien de veranderde werkomstandigheden in de Medische dienst en de onzekere toekomstperspectieven ervan wens ik mijn ontslag in te dienen.
2. De komende jaren zijn er nog zeven anesthesisten die hun specialisatie zullen beëindigen en maar één zal op pensioen gaan.
3. Ik heb totaal géén professionele werkbevrediging in het militair hospitaal en wens te gaan werken in het buitenland.
4. Met het oog op de inkrimping van de militaire en medische effectieven en rekening houdend met de recente uitspraken van JS in verband met het laten vertrekken van zij die het wensen, hoop ik dat er een gunstig gevolg gegeven zal worden aan mijn aanvraag".

1.15. Op 28 januari 1997 verleent geneesheer-kolonel BELLENS ongunstig advies met betrekking tot de ontslagaanvraag. Hij motiveert dit advies als volgt : "Betrokkene beantwoordt nog niet aan de rendementsperiode".

1.16. Op 12 februari 1997 adviseert kolonel DANIELS van de Staf van de Medische Dienst ongunstig met

betrekking tot de aanvraag tot definitieve ambtsontheffing. Hij motiveert dit advies als volgt :

- "1. Afgestudeerd na 12,5 studiejaren als geneesheer specialist in anesthesiologie dient hij sedert 06 Jun 94 in zijn specialiteit bij HMKA.
2. De rendementsperiode (18 jaren) wordt niet volbracht en deze aanvraag moet beschouwd worden als strijdig met het dienstbelang, rekening houdend met de behoeften in dit domein in de toekomstige structuren van de MD (post-audit) (Wet van 01 Mar 58, art 21, Reg A16-B1)".

1.17. Op 18 april 1997 weigert de Minister van Landsverdediging de aanvraag tot definitieve ambtsontheffing van verzoeker met de motivering : "Voldoet niet aan de rendementsvoorwaarden".

Dit is de bestreden beslissing.

1.18. Op 11 juni 1997 dient verzoeker een aanvraag tot vrijwillig ontslag in met ingang van 1 oktober 1997. In ondergeschikte orde vraagt hij een tijdelijke ambtsontheffing voor persoonlijke aangelegenheden voor één jaar met ingang van 1 oktober 1997.

1.19. Op 23 juni 1997 verleent geneesheer-kolonel BELLENS ongunstig advies met betrekking tot de ontslag-aanvraag. Hij motiveert dit advies als volgt : "Voldoet niet aan de rendementsvoorwaarden".

1.20. Op 28 juni 1997 dient verzoeker zijn verzoekschrift tot nietigverklaring en zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"1.a Men zal betreuren dat verwerende partij verzoekers aandacht (destijds) nooit gevestigd op de mogelijkheid om een administratief kortgeding in te leiden. Het is pas laattijdig dat verzoeker kennis genomen heeft van deze mogelijkheid na raadpleging van een nieuwe raadsman.

1.b We herinneren dat het belang tot het schorsen van een 'negatieve' beslissing, zijnde een weigeringsbeslissing, ligt voorhanden, al was het maar omdat 'aan de mogelijkheid tot heroverweging vanwege het bestuur - met een mogelijk gunstig gevolg voor de bestuurde - zeer veel belang werd gehecht' (E. LANCKSWEERDT, Administratief kortgeding, p. 116, n° 209 e.a.).

2.a De Grondwet (o.m. art. 12, 23 en 182), evenals verscheidene internationaalrechtelijke bepalingen (E.V.R.M., I.A.O., E.E.G.) waarborgen de vrije keuze van nieuw beroep en verbieden elke vorm van verplichte arbeid. De schending van deze bepalingen - welke kan blijken uit de ernst der middelen - brengt met zich een MTHEN mede. Daarom verzekert de strafwet ook dat inbreuken op deze grondwettelijke waarborgen zouden moeten worden vervolgd : miskennis van de individuele vrijheid is nu eenmaal een ernstige zaak en lag nauw aan het hart van de Grondwetgever.

2.b Terecht wordt herinnerd door de rechtsleer dat 'Iedere aanslag op de individuele vrijheid in het algemeen wordt beteugeld met strafmaatregelen' (BEIRLAEN, A., De betekenis van de conventies van de IAO in de Belgische rechtssfeer 1919-69, p. 427).

Deze plicht bevestigt dat elke gerechtelijke overheid, elkeen wat haar aanbelangt en ovk. de aan haar verleende bevoegdheden, deze geleden MTHEN (o.i. zelfs ambtshalve) dient te voorkomen of alleszins te beperken. Aan de Raad van State komt het toe dit risico tot MTHEN te verminderen door een schorsings-

arrest in te willigen en aldus de overheid aan te zetten tot heroverweging.

3.a Verzoeker wordt heden verplicht - bovendien onder dwang van tucht- en strafsancties - tegen zijn wil verder te dienen, hoewel hij ovk. de mobiliteit der werknemers zich wenst te vestigen in het buitenland in een andere structuur en voor een andere werkgever. Deze onrechtmatige belemmering van de uitoefening van voormelde grondrechten - o.a. de vrijheid van beroep en de vrije arbeidskeuze - is reeds een ernstig nadeel.

3.b Er zijn geen aanwijzingen voorhanden om deze vaststelling ernstig te kunnen ontkrachten. Verzoeker heeft overigens herinnerd in zijn nieuwe ontslagaanvraag van 10 juni 1997 dat ingevolge een rondschrijven aan alle geneesheren, specialisten in de anesthesie van 20 maart 1995 van R.I.Z.I.V. de accreditingsstuurgroep de minimale activiteit op 500 prestaties per jaar heeft vastgelegd en dat hij een klinische activiteit uitoefende dat ver beneden dat minimum minimorum lag, nl. 210. Hij voegde eraan toe dat 'een gemiddeld aantal ingrepen van ongeveer 1500 per jaar, verdeeld over 7 anesthesisten, valt trouwens ver onder de vereiste kwaliteitsnorm die vooropgesteld wordt. De enige manier om onze professionele competentie te onderhouden is een complementaire activiteit uitoefenen. (...) gedurende de zeven maanden buitenlandse zendingen heb ik de facto geen enkele anesthesie uitgevoerd, wat leidt tot een aantasting van mijn professionele competentie. (...) De gegeven omstandigheden zijn moreel voor mij zodanig belastend, dat ik op die manier niet verder kan werken, zonder dat mijn persoonlijke beroeps-ethiek en de veiligheid van mijn patiënten gecompromitteerd worden door de huidige situatie'.

4. Het perspectief om - ovk. de motieven - te moeten dienen gedurende 18 jaren verergert uiteraard deze vaststelling en belemmert ten zeerste verzoekers professionele ontplooiing.

5.a De moeilijke herstelbaarheid van dit ernstig nadeel ligt voorhanden. De onrechtmatige beroving van de individuele vrijheid en van de vrijheid om van professionele functie te veranderen herleidt zich in casu geenszins tot een louter moreel nadeel noch tot een louter financieel nadeel. Verzoekers nadeel bestaat immers ook uit een ernstige belemmering van zijn professionele ontplooiing en uit het voorhanden zijn van een professionele risico - nl. de onveiligheid van de patiënten -. Voormelde normen, uitgevaardigd door de accrediteringsstuurgroep R.I.Z.I.V. voor de Belgische geneesheren, worden in de huidige situatie kennelijk niet bereikt door verzoeker.

5.b Een louter annulatiearrest kan dit MTHEN later niet oordeelkundig herstellen, omdat de retroactiviteit van het arrest in casu veeleer een fictief

karakter heeft en het opgelopen nadeel niet daadwerkelijk hersteld wordt.

6. Wat de belangenafweging betreft, vier elementen :

a) er heerst een algemeen consensus in de krijgsmachten over de nutteloosheid om iemand tegen zijn wil in de gelederen te behouden. GERITS verwoordt dit oprecht (Kritische studie van de professionele rendementsvereiste van het actief kader, 1992, p. 48) :

'Bovendien zijn we de mening toegedaan dat iemand die zich niet (meer) thuisvoelt in het leger of elders meer ontplooiingskansen kan krijgen, die mogelijkheid moet hebben om de stap naar het burgerleven te zetten binnen redelijke termijnen. Het is immers zo dat personen die zich in deze situatie bevinden waarschijnlijk gedemotiveerd zijn (of worden bij weigering van hun ontslag), wat een nefaste uitwerking kan hebben op hun dienstprestaties en bovendien vaak op de omgeving waarin zij tewerkgesteld zijn. Dit alles kan er toe leiden dat het bedrijfsklimaat aangetast wordt en het rendement daalt'.

b) in zijn verweer van 24 februari 1997 omschreef verzoeker nauwgezet het kader van anesthesisten, dat plethorisch is en dat berust op een 'totaal kunstmatig gemanipuleerde behoefte'.

c) in de onwetendheid over het juridisch aspect van het dossier, had verzoeker destijds zelf verklaard bereid te zijn een billijke vergoeding te betalen aan de overheid. werd bedoeld de overheid die de werkelijke vormingskost gedragen had. Verzoekers raadsman heeft in casu aangetoond dat zelfs bij een vrijwillige afkoop - d.w.z. alvorens een wettelijke regeling zal kunnen toegepast worden - de som aan de Vlaamse Gemeenschap of de Universiteit zal kunnen of moeten toekomen.

d) verzoekers ontslag maakt het mogelijk dat zijn 210 interventies door andere anesthesisten kunnen worden hernomen, zodat zij hierdoor hun even lage praktijk en hun gemis aan ervaring enigszins kunnen verhelpen en verhogen.

7. Tenslotte zal men opmerken dat verzoeker zelf poogt dit geleden risico tot MTHEN te verminderen. Hij heeft op 10 juni 1997 een nieuwe aanvraag tot ambtsontheffing - definitief of subsidiair tijdelijk - ingediend met ingang op 1 oktober 1997.

8. Aan de tweede voorwaarde tot schorsing is o.i. voldaan";

2.1.2.1. Overwegende dat in het algemeen dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de vernietiging van de bestreden beslissing, zonder voorafgaande schorsing, niet volstaat om hem voldoende herstel

van het door de bestreden beslissing veroorzaakte nadeel te garanderen; dat hij niet uiteenzet waarom hij een persoonlijk nadeel ondergaat; dat hij niet duidelijk maakt welk soort nadeel hij ondergaat; dat, indien het om een financieel nadeel gaat, vastgesteld dient te worden een financieel nadeel in beginsel steeds te herstellen is; dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete gegevens geeft met betrekking tot de aard en de omvang van een eventueel financieel nadeel; dat, indien het daarentegen om een moreel nadeel gaat, een moreel nadeel in principe kan worden goedge maakt door de morele voldoening welke een annulatiearrest teweegbrengt;

2.1.2.2. Overwegende dat verzoeker in punt 2a en b van zijn uiteenzetting stelt dat de schending van grondwettelijke en internationaalrechterlijke bepalingen, die de vrije keuze van een nieuw beroep waarborgen en elke vorm van verplichte arbeid verbieden, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich brengt, dat de miskennis van de individuele vrijheid "nu eenmaal een ernstige zaak" is, dat, met verwijzing naar rechtsleer, "iedere aanslag op de individuele vrijheid in het algemeen wordt beteugeld met strafmaatregelen"; dat hij op de plicht van "elke gerechtelijke overheid" wijst op het geleden moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen of alleszins te beperken; dat een dergelijke omschrijving van het nadeel te vaag en te algemeen is om als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, te kunnen worden aangemerkt;

2.1.2.3. Overwegende dat verzoeker in punt 3a van zijn betoog stelt dat hij "onder dwang van tucht- en strafsancties" verplicht wordt "tegen zijn wil verder te dienen, hoewel hij ovk. de mobiliteit der werknemers zich wenst te vestigen in het buitenland in een andere structuur en voor een andere werkgever", dat "deze onrechtmatige belemmering van de uitoefening van de

voormelde grondrechten - o.a. de vrijheid van beroep en de vrije arbeidskeuze - reeds een ernstig nadeel is"; dat in dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet gegeven aanbrengt dat betrekking heeft op zijn voornemen of intentie om "in het buitenland in een andere structuur en voor een andere werkgever" te gaan arbeiden; dat de eventuele schending van genoemde grondrechten op zichzelf niet kan worden aangemerkt als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

2.1.2.4. Overwegende dat verzoeker in punt 3b van zijn betoog erop wijst dat hij "gedurende de zeven maanden buitenlandse zendingen de facto geen enkele anesthesie (heeft) uitgevoerd, wat leidt tot een aantasting van (zijn) professionele competentie", dat hij "op die manier niet verder kan werken, zonder dat (zijn) persoonlijke beroepsethiek en de veiligheid van (zijn) patiënten gecompromiteerd worden door de huidige situatie"; dat verzoeker niet aantoont dat de "aantasting van zijn professionele competentie" een rechtstreeks gevolg is van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing; dat overigens geen concrete gegevens worden aangereikt waardoor aannemelijk wordt gemaakt dat deze zogenaamde aantasting van professionele competentie een ernstig én moeilijk te herstellen nadeel vormt; dat het compromitteren van de "persoonlijke beroepsethiek" van verzoeker een moreel nadeel is, dat, in beginsel, kan worden goedge maakt door de morele voldoening die het eventueel later tussen te komen annualatiearrest hem zal verschaffen; dat de "veiligheid van (zijn) patiënten" geen persoonlijk nadeel is dat door verzoeker wordt ondergaan; dat overigens niet concreet wordt aangetoond dat een dergelijk nadeel, aangenomen dat het ernstig en moeilijk te herstellen is, veroorzaakt wordt door de bestreden beslissing waarbij geweigerd wordt verzoeker ontslag te verlenen als beroepsofficier in de krijgsmacht;

2.1.2.5. Overwegende dat verzoeker in punt 4 en 5a van zijn uiteenzetting stelt dat het nadeel bestaat uit een "ernstige belemmering van zijn professionele ontplooiing en uit het voorhanden zijn van een professioneel risico - nl. de onveiligheid van de patiënten"; dat hierbij dient te worden vastgesteld dat verzoeker een bijzondere afwijking van het verbod tot cumulatie van ambten en betrekkingen gedurende 2,5 dagen per week heeft aangevraagd en bekomen van de Minister van Landsverdediging; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op woensdagnamiddag en op donderdag en vrijdag - tijdens de normale diensturen - bijkomende ervaring kan opdoen als geneesheer-specialist in een stedelijk ziekenhuis en in een privé-praktijk; dat het in die omstandigheden niet aannemelijk is dat verzoeker door de bestreden beslissing een "ernstige belemmering van zijn professionele ontplooiing" ondergaat; dat de "onveiligheid van de patiënten" in die omstandigheden evenmin veroorzaakt blijkt te worden door de bestreden beslissing;

2.1.2.6. Overwegende dat verzoeker in punt 5b van zijn uiteenzetting betoogt dat een louter annulatiearrest het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet oordeelkundig kan herstellen "omdat de retroactiviteit van het arrest in casu veeleer een fictief karakter heeft en het opgelopen nadeel niet daadwerkelijk hersteld wordt"; dat verzoeker evenwel niet concreet aantoont waarom een louter annulatiearrest niet zou kunnen volstaan; dat hij zich beperkt tot een algemene en vage verklaring die in beginsel met betrekking tot vele annulatiearresten kan gemaakt worden;

2.1.2.7. Overwegende dat verzoeker in punt 6 van zijn uiteenzetting een aantal opmerkingen maakt met betrekking tot "de belangenafweging"; dat hij verwijst naar "een algemene consensus in de krijgsmachten over de nutteloosheid om iemand tegen zijn wil in de gelederen

te behouden"; dat hiermede niet concreet is aangetoond dat verzoeker door de bestreden weigeringsbeslissing persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat; dat hij verder betoogt dat het kader van anesthesisten "plethorisch" is en berust op een "totaal kunstmatig gemanipuleerde behoefte" (punt 6.b), dat hij destijds bereid was een "billijke vergoeding te betalen aan de overheid", dat bij een vrijwillige afkoop de som aan de Vlaamse Gemeenschap of de Universiteit zal kunnen of moeten toekomen (punt 6.c), dat zijn "ontslag het mogelijk maakt dat zijn 210 interventies door andere anesthesisten kunnen worden hernomen, zodat zij hierdoor hun even lage praktijk en hun gemis aan ervaring enigszins kunnen verhelpen en verhogen" (punt 6.d), dat hij zelf poogt het geleden risico tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te verminderen, doordat hij op 10 juni 1997 een nieuwe aanvraag tot ambtsontheffing (definitief of subsidiair tijdelijk) heeft ingediend met ingang van 1 oktober 1997; dat uit deze elementen niet blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing aan verzoeker persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent;

2.2. Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien november 1900 zevenennegentig door :

de HH. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.